

## [Ministeren for offentlige arbejder.]

uheldigt; i hvert fald i de over 10 år, jeg har siddet som minister for offentlige arbejder, er det meget få tilfælde, hvor der har været nogen virkelig begrundet og berettiget kritik over praktiseringen af denne lov. Jeg tror derfor ikke, man i almindelighed kan sige, at den har virket imod sin hensigt. Men det er klart, at der kan komme situationer som den i København, hvor det måske kan være nødvendigt at ændre ved reglerne.

Jeg vil også gerne understrege, at det, der har givet anledning til fremsættelsen af dette forslag, nemlig spørgsmålet om overdragelse af en privat koncession til Rødovre kommune — i samarbejde med Københavns og Frederiksberg kommuner — ikke kan tages som et udtryk for, at landsnævnet var kritisk indstillet over for denne rutes overgang fra den nuværende koncessionshaver til de nævnte kommuner; men som det allerede er nævnt, var det, som forholdene lå, simpelt hen nødvendigt for landsnævnet at forlænge den gældende koncession, hvis man ikke skulle komme ud i den situation, at der pr. 1. april slet ingen rutebilkørsel var i hele dette område. Det var altså rent praktiske forhold, der gjorde det nødvendigt, at landsnævnet traf denne beslutning, og man kan ikke deraf udlede, at landsnævnet, om jeg så må sige, vil skele mere til den private side end til den offentlige side. Mit indtryk er, at landsnævnet bestreber sig for at dele sol og vind lige på disse områder.

**Ordføreren for forslagsstillerne (Arne Larsen):** Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere. Jeg er jo i den situation, at jeg vel næppe kan takke for større tilslutning til det fremsatte lovforslag, men måske nok takke for en hel masse gode og velmente råd og anvisninger; dem skal jeg selvfølgelig tage til mig.

Når vi har fremsat dette forslag om ændring af den gældende lov, er det, fordi vi finder, at der er et problem af overordentlig stor vigtighed, især i Storkøbenhavn. Det er nok muligt, at det foreliggende forslag ville få en anden virkningovre i Vestjylland end tilsigtet, men meningen med forslaget er, at vi må prøve på at få klaret især de storkøbenhavnske

problemer, og jeg kan jo forstå på de ærede ordførere fra alle partier, at man er mere end villig til at se på de storkøbenhavnske problemer. Det er jeg særdeles glad for.

Det er rigtigt, som ministeren siger, at spørgsmålet om en samlet trafiklovgivning har været fremme i nogle år; ja, allerede da denne lov var til behandling i 1950, var det i og for sig stærkt fremme i billedet, og jeg håber, at ministeren vil kunne få en hel del ud af at få nedsat en kommission, som, helst snarest, kan komme frem med nogle helhedsløsninger af vore trafikproblemer.

Rødovresagen har jo været en af årsagerne til, at dette forslag er fremsat. Jeg syntes, at den afvisning, som landsnævnet i sin tid kom med, var noget tyndbenet, idet man henviste til, at sagen skulle til høring i forskellige instanser, og at der ikke var tid til at afvente udfaldet af denne høring. Det synes jeg var noget malplaceret, for man kunne vel nok have presset disse forskellige organer til at afgive deres svar så betids, at Rødovre, Københavns og Frederiksberg kommuner kunne have indledt dette trafiksamarbejde den 1. april.

Ja, med disse bemærkninger vil jeg selvfølgelig sige, at jeg er glad for, at sagen går i udvalg, så vi her kan få lejlighed til at drøfte i det mindste de københavnske spørgsmål, og en sådan drøftelse kan forhåbentlig give til resultat, at vi ser på lovbestemmelserne og måske får et samlet organ for Storkøbenhavns trafik.

**Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg):** Det er ikke, fordi der egentlig er nogen grund til at forlænge diskussionen, men jeg synes ikke rigtig, jeg kan sidde det overhørig, når hr. Arne Larsen siger, at det var malplaceret, når landsnævnet anførte, at det ikke kunne fremskaffe disse erklæringer så hurtigt, at man kunne afgøre sagen inden 1. april.

Hr. Arne Larsen kender ikke meget til, hvor svært det er at få sådanne erklæringer frem. Når man har arbejdet med tingene, ved man, at man nok kan både presse folk og pålægge dem at komme med erklæringer, men når det drejer sig om en lang række organisationer, er det nu ikke altid sådan at få erklæringerne frem i løbet af en måneds tid. Det er en erfaring, at det desværre ofte